

рето. Пасе, хе тамъ, задъ воденицата! — посочи той нѣкакви храсти край рѣката. Бунтовниците нищо не се усъмниха.

Не мина много време, и се чу шумъ отъ стѣпки. Нѣкакви възбуждени гласове говорѣха нѣщо високо. И тримата скочиха. Прибѣгнаха край воденицата. Погледнаха задъ нея по коларския пѣтъ. Отъ тамъ идѣха около петдесетъ въоръжени съ пушки турци. Стариятъ воденичаръ бѣше се спрѣлъ до тѣхъ и бързо имъ обясняваше нѣщо.

— Предадени сме! — процеди презъ зѣби Волонъ. — Не трѣбваше да имаме вѣра въ тоя старъ дяволъ!

— Какво да правимъ? — попита Икономовъ. Но той видѣ, че Волонъ извади изъ подъ ямурлука си кѣса пушка. Двамата сѣщо извадиха своето скрито оръжие.

Турците въ това време се прѣснаха. Дебнишкомъ почнаха да наблюдаватъ воденицата.

Бунтовниците залегнаха задъ дърветата. Примѣриха се и грѣмнаха. Трима турци се търколиха. Останалите се развикаха уплашено. Нѣкои се скриха въ трапищата, а другите избѣгаха назадъ. Но това трая само нѣколко мига. Тѣ бърже се съвзеха и почнаха да гърмятъ. Волонъ и другарите му напълниха отново пушките си.

Завърза се сражение. Враговете бѣха много и стреляха отъ всички страни. Тѣ прибѣгваха напредъ, лѣгаха задъ баирчинките и изпразваха пушките си. Въ въздуха, около бунтовниците, съскаха куршуми.

— Не можемъ се удържа повече! — извика Волонъ, като погледна буйните мѣтни води на Янтра. — Остава да преплуваме рѣката.

Тримата завързаха пушките около кръста си. Още веднажъ погледнаха рѣката и се хвърлиха въ сърдитите ѝ води.

— Дръжте ги, бре... Хе, где сѣ въ водата! — изрева въ това време мустакатъ турчинъ. Дотичаха другите турци съ псувни и закани. Почнаха да стрелятъ. Куршумите плющѣха въ водата около главите на бѣгълците. Но тѣ не обръщаха внимание на тѣхъ. Сега имаха новъ врагъ: буйните мѣтни води. И тримата напѣгваха всички сили. Дрехите имъ бѣха напоени съ мѣтна вода. Волонъ бѣше добъръ плувецъ. Той плуваше найнапредъ и бѣше стигналъ срѣдата на рѣката. Тукъ течението бѣ най-буйно и бързо. То увлѣче безстрашния апостолъ. Съ последно усилие той надигна глава надъ вълните. Обърна се къмъ бѣга и извика съ всички сили:

— Долу тираните! Да живѣе свободна България!

Последните му думи замрѣха. Вълните го грабнаха и погълнаха...

Другарите му поискаха да се притекатъ на помощъ. Но и тѣ бѣха много отпаднали... Като стигнаха срѣдата на рѣката, не устояха на силното течение. То увлѣче и тѣхъ. Тласна ги надолу и повече не можаха да покажатъ главите си.

А отъ бѣга турците продължаваха да псуватъ и да стрелятъ.

Петъръ Стѣповъ